„Братіе, дажжни смы мы силни-ти по даденж-тж намъ мждрость и благодать отъ Бога да тьрпимъ и да прощавамы слабости-ты, погрѣшкы-ты и недостатъци-ты на слабы-ты и нѣмощны-ты по Божіж-тж благодать и добродѣтель, и това тогыва можемъ да го направимъ, кога-то не8гождавамы на себе си и не смы самолюбивы, нъ любимъ ближнаго като себе си; зашо-то всѣкъ отъ васъ трѣба да оугождава на ближніа-тъ си за добро-то и за ползж-тж м8, а не за зло нѣгово намѣреніе 1). Зашо-то Христосъ не8годи на себе си, нъ бжди пор8ганъ и океъчестенъ, както е писано и пророк8вано чрѣзъ пророкъ Давида, който казва отъ странж на Хріста.—„Поношеніа-та и пор8ганіа-та, съ които пор8гавахж тебе Бога, на когото сьмь азъ сынъ и Богъ, нападнахж възъ мене“2). Зашо-то колко-то сж прѣдписахж и пророк8вахж за Іис8са Хріста, прѣдписахж са, щото, като гледамы въ св. Писаніе пророк8ваны-ты пор8ганіа, които Іис8съ Хрістосъ прѣтьрпа за нашіж любовь, да тьрпимъ и мы всака скърбь и пор8ганіе за нѣговж любовь и за ближныа-тъ си, и като са оутѣшавамы отъ тѣзи слова на св. Писаніе, да имамы сичкж-тж си надеждж къмъ самаго Іис8са Хріста спасителя на свѣтъ-тъ. А Богъ, който тьрпи грѣшни-ты, обыча и оутѣшава праведны-ты, да даде на васъ Римляны-ты (и на сичкы-ты Христіаны) да сте съгласни въ ваши-ты мысли по-между8 си, нъ съгласіе-то ви да става по воліж-тж и щеніе-то на Іис8са Хріста, щото, като, сте всичкы-ти въ сжщо-то мнѣніе и разумъ, да славите еднод8шно и като съ един оуста Бога и Отца Господа нашего Іис8са Хріста. Заради това пріемайте са, тьрпѣте си единъ др8гы погрѣшкы-ты и тьрпѣте и страдайте за ближныа-тъ си за да са излѣчи отъ раны-ты на грѣхъ-тъ и да са спаси, както Іис8съ Хрістосъ не са оттегли отъ насъ за грѣхове-ты ни, нъ ны подьржа и пріе и страда заради насъ, щото чрѣзъ страданіе-то си исцѣли раны-ты отъ грѣхове-ты ни, което дѣло е слава божіа, като го славословать всичкы-ти, които са спасихж чрѣзъ Іис8са Хріста.“

Нека дадемъ сега вниманіе и на нравственно-то поученіе, кое-то съдьржава четеныа-тъ днешенъ Апостолъ.

XV. СЛОВО за съгласіе-то и единомысліе-то.

„Бо́гъ же... да да́сть ва́мъ то́же мѹдрствовати....“

Кога-то приближи часъ-тъ на живоносно-то страданіе, тогыва Господь нашь Іис8съ Хрістосъ, като си издигнж очи-ты къмъ небо-то, помоли са на Бога и Отца своего, щото всичкы-ты, които вѣрватъ въ него да бждать въ единомысліе и съгласіе. „О̆тче святы́й, соблюди́ и̂хъ во и̂ма твое̂,... да бѹ́дѹтъ е̂дино, ꙗ̆коже и̂ мы̀... Не ѡ̂ си́хъ же молю̀ то́кмѡ, но и̂ ѡ̂ вѣ́рѹющихъ словесѐ и̂хъ ра́ди въ ма̀. Да всѝ е̂дино бѹ́дѹтъ: ꙗ̆коже ты̀, Отче во мнѣ̀, и̂ ӑзъ въ тебѣ̀, да и̂ ті́и въ на́съ ӗдино бѹ́дѹть:... А̂зъ въ ни́хъ и̂ ті́и во мнѣ̀, да бѹ́дѹтъ соверше́ни во е̂ди́но 3). Съглѣдѹвамь въ тжзи Іис8совж молитвж да повтаря много пжти дѹмы-ты — „да бждать едно—“ и съ голѣмж теплотж да са моли за то, и отъ тамъ заключавамь чи това нѣщо е едно отъ най главны-ты точкы на вѣржтж ни. Нъ какъ можемъ мы человѣци-ти да бждемъ едно? По тѣло ли? нъ това е невъзможно· По дѹшіж ли? и това

1) 1 Коріно. гл. 10 ст. 33. 2) Псаломъ 68 9, Марк. 15 29—31, Лук. 9 48. 3) Іоан. 16 11, 20—21—23.